

Den Stora Ensamheten

Lisa Ekdahl

Så har den drabbat mig igen
den stora ensamheten
Utan någon synlig förankring
I verkligheten
Allt synes vara, som det borde
Jag ser inget fel, vi gjorde
Allt är som det borde vara
Jag kan inte alls förklara
Varför den drabbat mig igen,
den stora ensamheten

Du talade, jag lyssnade
Jag hörde varje ord
Men om sanningen ska säjas
Tror jag inte att jag förstod
Nej, jag satt där i min värld
dit ingen någonsin kan nå in
Du måste tro mig, tro när jag säger
Att jag vill alltid, jag vill alltid vara din
Trots att den har drabbat mig igen,
den stora ensamheten

Jag har lärt mig att dras ner, jag vet det är så
Jag gav efter för mörkret, det var enklare så
Jag har simmat mot ytan,
men drog ändå ner
Jag ville nog upp, men förmår inte mer
Där uppe finns ljuset, där uppe finns du
Jag säger som det är, jag säger det nu
Jag är rädd och jag sjunger
den här sången till dig
Då den berättar om någonting
som ansätter mig

Så har den drabbat mig igen
den stora ensamheten
Utan någon synlig förankring
I verkligheten
Allt synes vara, som det borde
Jag ser inget fel, vi gjorde
Allt är som det borde vara
Jag kan inte alls förklara
Varför den drabbat mig igen,
den stora ensamheten

Du slog din hand i väggen
Väggen färgades av blod
Ja, du slog och slog i vanmakt
För att jag aldrig förstod

Men jag satt där i min värld,
dit ingen någonsin kan gå in
Du måste tro mig, tro mig när jag säger
Att jag vill alltid, jag vill alltid vara din
Trots att den har drabbat mig igen
den stora ensamheten